

נחלרי נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברוסלב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

ג'יו"ל מס' 664
פרשת קרח תשי"פ

הדלקת נרות			
רח"ה	מזבח	כיסוף	שבת
20:59	20:30	19:12	ירושלים
21:02	20:33	19:28	תל-אביב
21:03	20:34	19:24	חיפה
21:00	20:30	19:20	אור-שבע

דבר ראש הישיבה

מחלקת = חלק מת

לומדי התורה מצויים בסכנה גדולה יותר • הדרך להתמודד עם חשש מפורסמים של שקר • מאמר מרתק ומאלף

ומה נפקא מינה ממה שכתבתי [לעיל שם, שישנם מפורסמים של שקר] - זה אלא למיבעי רחמי, הן כל צדיק בדורו והן עמו ישראל. כמו שהזהיר אותנו רבינו הקדוש מוהר"י מלובלין [ה"חזה"] להשפיל את עצמו ולעשות תשובה קודם כל תורה ותפלה, כמו שמעו ממנו תלמיד אחד שאחר חצות קודם למודו אמר "רבונו של עולם, אפשר אני מן אותן שכתב בהן 'מה לך לספר חוקי'", והתמרמר מאד והאריך בדברי ריצוי ובכיה ותחנונים. וכן אמר "אין גרוע בעולם כמותי, אפילו יאמר לי מלאך השם שאני צדיק איני מאמין לו, ואם יאמר לי הקב"ה בעצמו שאני צדיק - אאמין לו על אותו רגע ולא יותר", כי בניקל יוכל לדחות לשאול תחתיות. וכן מורי ורבי הקדוש מוהר"צ אמר שמפחד בכל רגע אפשר הוא מקליפות גנה. ועל זה לבבו נשבר לאלף שברים.

וכן נפקא מינה להמון ישראל שיבקשו רחמים מבעל הרחמים שיעורר לבבם להתקשר לצדיק אמת מן הקדושה, ולא יהיה להם התקשרות עם ראשי ערב רב - מראין עצמן צדיק וחסיד פרוש וקדוש, יושב ומתענה בטלית ותפילין, לומד כל היום, מראה עצמו שאינו יודע כלל מטוב עולם ואינו נהנה מעוה"ז בשום דבר, והשם יציל אותנו מכל אלה נגעי בני אדם, והם ראשי הדור, ובאמת כל כך הוא בהעלם מן השמים כדי שיהיה בחירה חפשית עד שאין להם היכר בשום דבר, אלא ניכר ונגלה לבוחן לבות וכליות ולא לשום נברא בעולם.

וחלילה להרהר שום הרהור, ומכל שכן איזה דבור, נגד ראשי ישראל חלילה חלילה, כי כולם בעינינו צדיקים קדושי עליונים ראשי הדור תלמידי חכמים, השם יגביה מזלם עד לרום, ואין שום נפקא-מינה מדברינו אלא למבעי רחמי על כל מן קדם אלק-א דשמיא בבכיה ותחנונים, עכ"ל.

על כן על כל אחד ואחד מאתנו לשאת תפילה ולבקש מהבורא יתברך שיציל אותו ממחלוקת, כי 'מחלקת' זה אותיות 'חלק מת'. ומי שרוצה לחיות יקבל את הבזיונות באהבה, והקדוש ברוך הוא מבקש את הנרדף כידוע. ולכן עלינו להתחזק ולקבל בזיונות באהבה, כמו דוד המלך שקיבל באהבה תמיד את כל בזיונותיו והפך אותם לשירה ולזמרה, ועל ידי זה זכה למעלות העליונות שזכה.

רשת קרח צריכה להדליק נורה אדומה אצל כל אחד מאתנו, כי כל אחד מאתנו צריך מאד להיזהר שלא יחלוק על הצדיקים שבדור. רבינו הק' כותב בתורה י"ב לשון חריפה, שעל פי רוב הלומדים בשביל להתייחר ולקנטר חולקים על הצדיקים. ואנו צריכים לקחת זאת לתשומת לבנו, ולדעת שדווקא הלומדים נמצאים בסכנה גדולה מאד שיבואו לחלוק על הצדיק, בגלל הערמומיות שנכנסת בהם מלימוד התורה, שמטרתה להתמודד עם היצר הרע, וכאשר לא משתמשים אתה בצורה הנכונה יכולים להפסיד את כל למדנותם. ועל כאלה ושכמותם הלומדים שלא לשמה אלא כדי לקנטר ולהתייחר, עליהם נאמר ש"מוטב שלא נבראו", ו"מוטב הנפכה שלייתם על פניהם", ה' יצילנו.

ולכן יש להרבות בתפילה ובקשה שלא נהיה מהחולקים על הצדיקים, כמובא בליקוטי הלכות (ת"ת הל' ג' או"ב) וזה לשונו המעוררת (בקיצור): ועיקר העמל והיגיעה הרבה שצריכין לעמול ולהתייחר הרבה בתורה הוא רק בשביל לברר עסק התורה, שיהיה הלימוד לשמה לעשות נחת רוח ליוצרו יתברך, ולא יהיה לימודו ח"ו בשביל תועלת עצמו להתייחר ולקנטר ח"ו.

ולזכות לכותרת של תורה, [דהיינו] לזכות ע"י התורה לחיי עולם להתנדב בקונו, - אשר זה תכלית עסק התורה הקדושה, - צריך להתייגע מאד בעסק התורה שבעל פה, לברר ולהכניע המחשבות של גסות ופניות והערמימות שרוצים להטות לבבו מן האמת ח"ו, לעסוק בתורה בשביל כבוד וגסות, בשביל שיתקרי רבי, בשביל שיהיה רב באיזה קהילה או מורה הוראה, או להיות מפורסם ולומר תורה בסעודה שלישית, ולהנהיג העולם ולהרבות כבודו כנהוג עכשיו, וכיוצא באלה הפניות והשטותים הרבים והבלבולים שיש להלומדים בשעת עוסקם בתורה שבעל פה, עד כאן דבריו הנפלאים.

והנה בספר היכל הברכה (שמות לב א) מסביר את העניין שאסור להרהר או לחלוק על הצדיקים, ונביאו בלשונו המחכימה והמעוררת: וכל אלה עניינים, אחי וחביבי, לא נגלו אלא לבוחן כליות. ועתה בני חלילה לא תהרהר אחר שום צדיק וראש הדור, ולא אחר רב ותלמיד חכם יהיה מי שיהיה, כי כולם יהיו בעיניך צדיקים וקדושים.

וחלילה להרהר שום הרהור נגד ראשי ישראל חלילה חלילה, כי כולם בעינינו צדיקים קדושי עליונים...

מוקד הזמנות:
1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א אצלכם בבית

איך ננהג בתגובה להשפלת ילדינו

ומתי אנו מצליחים "להחליק" את הפגיעה. וכשנדע את התשובה נוכל לעזור גם לבנינו ולתלמידינו איך לא להיגרר למחלוקות מיותרות, המכלות מנפש עד בשר. והתשובה היא פשוטה: הקב"ה נותן בנו את הכוח לעמוד בנסיינות שהוא מעמיד בפנינו ולא נותן לאדם נסיון שאינו יכול לעמוד בו.

מסופר על הרה"ק ר' זושא מאניפולי שהלך ברחוב וראה התקהלות המונית. כשהתקרב ראה אדם שוכב על הרצפה מעולף, ובכל פעם שמצליחים להעירו מיד הוא מתעלף שוב. לשאלתו אמרו לו שהאיש איבד ארנק ובתוכו סכום כסף גדול, ובכל פעם שהוא מתעורר ונזכר באבדה הוא חוזר ומתעלף. אמר להם רבי זושא: "אמרו לו שנמצאה האבדה". לאחר שניות ספורות הגיע אחד השכנים לבשר שמצא את הארנק. כולם דיברו אודות המופת שהתרחש לעיניהם, אך רבי זושא הסביר: "אין זה מופת כלל, אלא הקב"ה לא נותן לאדם ניסיון שאינו יכול לעמוד בו; כשראיתי שהמאבד לא יכול לעמוד בניסיון הבנתי שמיד ימצאו את הכסף".

אם כך, הבורא נותן לנו את הכוחות לבלוע את הפגיעה והעלבון, אך הסיבה היחידה לכך שאיננו עומדים בניסיון המחלוקת היא בגלל הסיבה. אנשים הקרובים לאירוע מתחילים לבלות את האש, וברגע שהאש נדלקת קשה מאוד לכבותה.

לפיכך עלינו לשים לב, שכשאנו רואים את בנינו היקרים פגועים מחבר או מאדם אחר, עלינו לחזק את רוחם ולעודד אותם שלא ישברו מן העלבון, וחלילה לא לעשות להיפך ולהיות כאשתו של קרח שליבתה את הפגיעה עוד ועוד וגרמה להתפרצות של להבה שלא תִשָּׁכח.

בפרשת השבוע אנחנו לומדים על ההרס הרב שנגרם על ידי המחלוקת. בואו ונתבונן מה קרה שם: קרח, שהוא אחד מנכבדי העדה, נכד לאותו צדיק - לוי בנו של יעקב אבינו, אחד מהמפורסמים שבדור, כולו אומר כבוד, כפי שנאמר על ידי בעל הישמח משה צוק"ל שהוא היה באחד מגלגוליו בדור המדבר והיה קשה מאוד להכריע בין המחלוקת של קרח ומשה רבינו, ולא רק זאת אלא שקרח לקח עמו 250 ראשי סנהדראות, אנשים חשובים גדולי הדור, וכולם חולקים על משה.

אבל איך הכל התחיל? כתוב במדרש תנחומא: קרח חזר לביתו לאחר התגלחת ולאחר התנופה שעשה לו אהרן הכהן בצווי הבורא, אמרה לו אשתו: "נו קרח, איפה ה'הדרת פנים' שהייתה לך? תראה מה עשו לך, איך גלחו אותך, הניפו אותך לכל הכיוונים, עשו ממך צחוק... ומה עשו לאהרן הכהן? משהו הניף אותך?! ולא רק זאת, הרי אתה קרח אחד מגדולי וצדיקי הדור, היית אמור להיות נשיא על נעשה לך? עקפו אותך ולקחו את בן דודך הכי קטן ועשו אותו נשיא, ואתה נשאר מאחור".

לפני שנמשיך נדגיש, כי לנו - האנשים הפשוטים - אין לנו שום מושג במחלוקת שהתנהלה שם, כמו שאמר פעם הגר"א מוילנא, שבדורו שלו אולי הייתה אפשרות להבין את שואב המים מזמן התנאים, אבל את השגותיו של שואב המים מתקופת הנביאים אפילו בדורו של הגאון לא השיגו. אבל תורה היא, וללמוד אנו צריכים, עלינו להתבונן במחלוקת קרח ועדתו ולקחת מכך מוסר לעבודת ה'.

פעמים רבות קורה שנעשה לנו עוול. השאלה היא מתי אנחנו נשברים ונהרסים ומרגישים שנחרב העולם,

**הרי אתה קרח אחד
מגדולי וצדיקי
הדור, היית אמור
להיות נשיא על
שבט קהת, ומה
נעשה לך? עקפו
אותך ולקחו את בן
דודך הכי קטן ועשו
אותו נשיא, ואתה
נשאר מאחור**

מהנעשה והנשמע במוסדותינו

בני הישיבה במבחנים מעמיקים לקראת הכניסה לשיבות הגדולות, ובתלמוד התורה המלמדים דואגים להפיח רוח חיות ורעננות בתלמידים, בהדגמת מצוות ציצית ובאירועים חגיגיים.

הבור באדמה והפתח מלמעלה

שהקמנו במו ידינו ובכך מניח לאור ה' להגיע אלינו עם כל ההשפעות שהוא כולל בתוכו. מדהים!

והנה מתייצב קרח ואומר שאין צדיק! בעצם הוא אומר שאין דרך להגיע מהעולמות העליונים לעולמינו הקט. הדרך חסומה על ידי גשמינו והחומר העבה שלנו. אם אתה צדיק גדול ואין לך גשמיים - מצוין, אבל אם חסמת עם הגוף החומרי שלך את אור ה', אתה בצרות...

באמת הרבה יותר נחמד לשמוע את הצד של משה

רבינו. הרבה יותר נעים לשמוע שלצדיק יש כוחות, לא 'כי כל העדה כולם קדושים' שאמר קרח, שבעצם זה אומר שאתה מוריד את הצדיק לדרגה שלנו ואין מישהו נעלה יותר, אין מי שיעזור לנו. משה רבינו מסביר שהצדיק מסייע לך בקשר עם ה', בלעדיו הרבה יותר קשה.

אבל זה שזה יותר נחמד לא עושה את זה יותר אמיתי. משה רבינו הוצרך להראות לכל העם את כוחו הגדול של

הצדיק, שמשוגל להסיר את החושך שגרמנו במעשינו ולהאיר את אור ה' מעולמות העליונים עד לצלחת שעל השולחן ולחשבון הבנק שלנו.

ואז משה רבינו פותח את הפה ואומר 'ואם בריאה יבא ה', וה' שומע בקול משה ופוער פתח באדמה. הפתח הזה הוא הרמז השקוף לקרח ולכל בני ישראל שעוד לא הבינו עם מי הצדק: אתה טענת שאין מי שיכול לפתוח את מסך הגשמיים? הנה, תראה אין דיבורו של משה רבינו עושה פתח באדמה, הדבר הכי גשמי וחומרי נפתח, כי הצדיק שנמצא בדרגות גבוהות מאוד יכול גם להוריד את האור למקומות הנמוכים ביותר, הוא יכול להסיר את כל הגשמיים ובכך השפע העליון יגיע בלא מפריעים.

הלוא!

(ליקוטי הלכות ה' צדקה ריש ה"ג, ה' הכשר כלים ה"ד אות מט)

כמדומי שאינני צריך לספר לכם את מצבי הכספי בתקופת הקורונה וגרורותיה. כמעט כלנו היינו תקועים הרבה זמן בלי משכורות, והחור בארנק ממאין להסתם.

עד כאן - דיבורים של אחד שלא מבין עניין. לאמיתו של דבר החור בכיס לא מגיע לא מהקורונה ולא מהאבטלה, לא מה'סגר' ולא מסגירת ה'חיידר'. אין אמר לי חבר אתמול? "אומרים 'בגלל הקורונה אין לי עבודה', אבל האמת היא 'בגלל שה' רצה שלא תהיה עבודה לכן הביא את הקורונה'..."

אם כך, משהו אחד אינני מבין: הרי כל ההשפעה של כל העולם מגיעה מהקדוש ברוך הוא, ה' מביא את הפלפל הרקוב לתולעת באינדונזיה ואת האבטיחים לפילים באפריקה, 'משביע ל-כ-ל ה-י רצון'. אז למה לפעמים אנו תקועים בלא פרנסה? האם דוקא לנו השם לא משפיע?

תתפלא לשמוע את התשובה, היא ממש מפתיעה. שמעת פעם על ליקוי ירח? הירח נהיה חשוך

בחלקו כי כדור הארץ ניצב בינו לבין השמש. נו, אז השמש הלילה איננה מאירה? בעברו השני של כדור הארץ שורר חושך, כי השמש הפסיקה להאיר שם? לא, מה פתאום! השמש ממשיכה את פעולתה כסדרה, הבעיה היא שלנו, אנחנו מסתירים לירח את אור השמש.

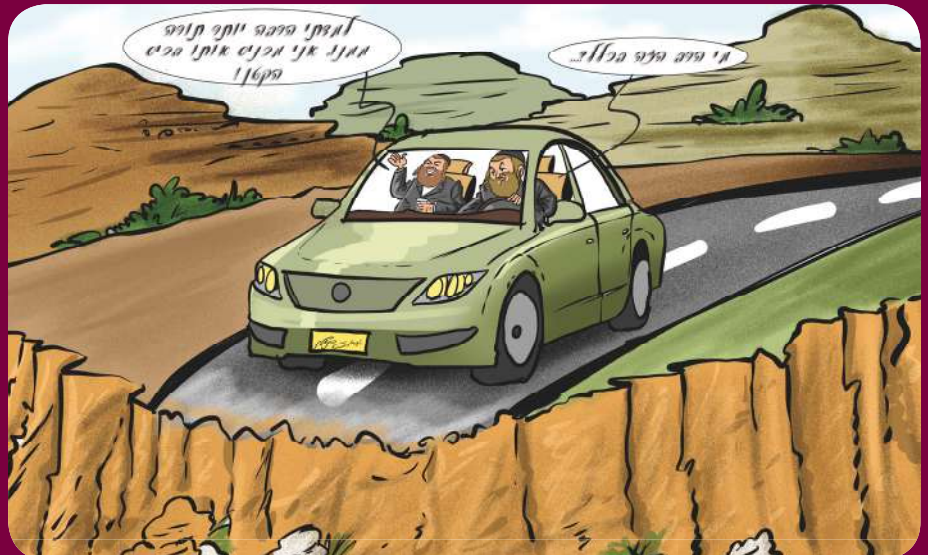
אז כך השם משפיע לנו תמיד פרנסה, בנים, אור בעבודת ה', שלום, שמחה, אך לפעמים אנו מסתירים את האור. אנו גשמיים מידי, מידי הרבה שקועים באוכל, מידי הרבה מתעניינים בפוליטיקה [כללית או חסידית...], מידי הרבה מתעסקים בעולם הזה, כך שאור ה' מסתתר ואיננו מקבלים אותו.

חבל.

אלא מה, שאז מגיע הצדיק. בכוחו של הצדיק לעשות פתח מראש כל הדרגות, מהעולמות העליונים, עד למטה מטה - לעולמנו הקטן והחשך. הצדיק מאיר את החושך

לצעירי הצאן

חלק ליבם - עתה יאשמו

דוקא הלוטמים נמצאים בסכנה גדולה מאד שיבואו לחלק על הצדיק, בגלל הערמומיות שנוכחת בהם מלמוד התורה, שכאשר לא משתמשים אתה בצורה הנכונה הם יכולים חלילה להפסיד את כל למדנותם...

מתוך דברי ראש הישיבה

תרנגולת שהורה בה חכם

72 שנים לפטירתו של הרב מטעפליק, שב"ק כ"ח סיון תש"פ - תש"ח

ופסק בקול צלול 'כשר!'. ר' ניסים נדהם מעט מהעוצמה שהקריין הרב מטעפליק בפסיקתו להיתר, להיפך מדעת ה'כף החיים' שאסר. הרב מטעפליק שפירש את שתיקתו כהיסוס קם ממקום מושבו, צעד למטבח הבית, נטל סכין ובתר חתיכה מכנף העוף הישר לתוך תבשיל החמין שלו. 'גם אני אוכל מעוף זה בשבת', הכריז ברוגע.

קעת שכנו כל ספקותיו של ר' ניסים. 'אם הרב מטעפליק יאכל מהעוף בעצמו, מי אני שאחמיר יותר ממנו', השקיף את מצפונו.

ר' ניסים חזר לביתו ולא סיפר לאשתו מאום. 'הרב הכשיר את העוף' ותו לא.

האשה לקחה את העוף בשמחה, ביתקה את חלקיו זה מזה, את חציו שלשלה למרק הלילה, ואת הנותר השאירה לסיר החמין שנשלח למאפיה להטמנת לילה עם נער השליחיות הקבוע.

• • •

ליל שבת. ר' ניסים חזר מבית הכנסת מעדנות תוך שהוא משוחח עם ילדיו ברוגע על חידושי פרשת השבוע, כשלתפע אחד מילדיו מצביע באלם קול אל הבית. עשן שחור התאבך מחלונות הבית שנראה היה כעולה כולו באש.

לאחר רגע של הלם תפס ר' ניסים את רגליו ואץ רץ לכבות את הדליקה המסוכנת. אשתו עמדה בפתח הבית ופרכה את כפיה, באומרה 'כל המרק נשרף על הפתילייה, לא נשאר זכר!...'.

נשיפת הרגעה ארוכה יצאה מפי הבעל. רק המרק נשרף, נו, נסתדר עם דגים בסעודת הלילה. והוא כבר חשב שביתו עלה באש על כל אשר בו...

בבוקר נשלח הילד בן האחת עשרה לקחת את סיר החמין מהמאפיה השכונתית וחזר בפנים עגומות: 'החמין שלנו נשאר בחוץ'.

כל הלילה, הם אומרים ששכחו לשים את הסיר בתנור'. שכחו, מה לעשות...!

קעת תפס ר' ניסים שלא מדובר בדבר פשוט. העוף שהוטף על ידי ה'כף החיים' לא היה ראוי לאכילת יהודים, ומשמים הצילוהו מלאכול נבילות וטריפות המטמטמות את נפשו של אדם.

אך מה עם הרב מטעפליק? השבתתי את שמחת שבתו בשריפת מאכליו, או גרוע מכך - הכשלתו אותו באכילת טריפה!?

במוצאי שבת ניגש ר' ניסים בפנים מורכנות לבית הרב מטעפליק להתנצל על המשגה שהביא תחת ידו של הרב.

רבי שמשון אהרן הרגיעו: 'העוף היה כשר למהדרין, והא ראייה שאכלנוהו בשבת ולא אירע שום קלקול בסעודתנו. מי שהתנהג שלא כראוי היה השואל' המשיך הרב בתוכחה מסותרת, 'שלא נזהר בכבודו של ה'כף החיים', ולא הודיע לי שבשאלה זו כבר הורה חכם, על כך אירעו לו כל המאורעות האלו!...'.

(מקור: מרביצי תורה מעולם החסידות ח"ז)

א הרי בישול עוף בדורותינו כבישולו בזמנים עברו. בימינו אדם ניגש למקפיא, נובר בתוכו ימינה ושמאלה, במקרה הטוב מוציא שקית צהובה קפואה, ובמקרה הפחות טוב שולח את ילדו שחוזר מן הסופר לאחר מספר דקות כשבידו המוצר המבוקש.

המהדרין קונים עוף טרי מצונן, שזה דורש קצת יותר תזמון מראש, והמהדרין מן המהדרין הולכים לאטליז ורואים במו עיניהם את העוף מבוחר בזריזות לנתחיו בידי האמונות של הקצב התורן.

בדור הקודם לא היה כך. נדמה כי מאות שנים עברו מאז, אך לא מעט מבינינו ומאבותינו זוכרים את עצמם הולכים עם תרנגולת מקרקרת לשוחט השכונתי, שהיה עומד בכובד ראש ומשחזר את סכיניו בין לקוח למשנהו. לאחר השחיטה היה השוחט מקבל את חלקו שכשר על עבודתו, ובעל התרנגולת היה חוזר לביתו ומפקיד את העוף בידי בעלת הבית שהחלה במלאכת החיתוך, כשעיניה בולשות כל העת לראות אם שוקו של העוף שבור הוא או שמא עצם הצואר יצאה ממקומה, שאם כן הוא, שוב ייטול הבעל את העוף השחוט והפעם בדרכו לבית הרב שיבדוק את הפרגית השחוטה מכל מום.

וכאן בעצם מתחיל סיפורינו.

כשאשתו של רבי ניסים ראתה את עיניו שנתכווצו בקפידה הבינה שלא לשוא הזעיקה אותו מחדר לימודו. 'יש כאן מקום לשאלת רב' המהם ר' ניסים - שהיה תלמיד חכם בזכות עצמו - תחת לשפמו.

ערב שבת היה אותו היום, ור' ניסים מיהר חיש לבית הרב הנערץ, רבי יעקב חיים סופר בעל ה'כף החיים', שיפסוק בשאלה השאלתית שנקרתה לפתחו. יש למרה, שאם התרנגולת נתגלה כטרפה יוצר ר' ניסים לרוץ השוקה ולקנות עוף נוסף, והלא יום שישי קצר היום.

רבי יעקב חיים סופר הביט

על העוף ופניו נתקדרו: באפשרותי להתיר את העוף בשאלתך. 'אין השואל התמהמה עוד שניה, כמו ביקש לומר משהו, אך לבסוף החליט לנצור את לשונו ויצא עם העוף החוצה.

ר' ניסים, שכבר אמרנו שלא היה מקטלי קניא בעלמא, ידע שישנם כמה צדדי היתר לתרנגולתו המסכנה. בחומלו עליה שלא תלך לאשפה, ויותר נכון - בחומלו על כיסו המצומק שלא יצטמק עוד יותר, עשה מעשה אשר לא יעשה והרחיק לכת עד לביתו של הרב מטעפליק עם אותו עוף תמים שכבר שָׁבַע מסעות להיום וכבר נחתם למימיה בידי הרב הגדול בעל 'כף החיים'.

ר' ניסים נכנס לבית הרב מטעפליק, הניח את העוף על השולחן והמתין במתח ובסקרנות לדעת מה יעשה רבי שמשון אהרן פולנסקי מטעפליק, שהיה ידוע בכח ההיתר אשר לו.

רבי שמשון אברהם היפך את העוף ימינה ושמאלה,

למה לא סיפרת שה'כף החיים' אסר. הרב מטעפליק

שאלה:

הש"ץ שלנו חסר סבלנות, ולכן מיד בסיום הברכה הראשונה הוא מתחיל את הברכה הבאה, כגון 'מגן אברהם אתה גיבור' בלא הפסקה. האם נענה אחריו אמן?

תשובה: לא יענו אחריו אמן.

עניית אמן].

מן העניין להוסיף כי גם אם העונה דיבר לפני עניית אמן, כגון ששמע את הברכה כשהיה באמצע תהילים וכד' והמשיך באמירה כלשהיא לאחר שהמברך סיים את הברכה, הדין הוא שלמרות שעוד לא עבר זמן של 'תוך כדי דיבור' מסיים הברכה אינו יכול לענות 'אמן', כי הברכה איננה מוסבת על הברכה ששמע אלא על דברי עצמו. יצויין כי בציבור הדין שונה, וכל שהציבור לא גמר את עניית האמן יכול כל אחד להצטרף עמו, אף אם הפסיק בדיבור (ביאור"ל שם ד"ה וקודם).

עוד נוסף כי גם על העונה נאסר להיות חסר סבלנות... דהיינו שלא יענה אמן לפני שהש"ץ גמר את כל התיבה האחרונה של הברכה (שו"ע ס"ח ס"ח). ומצוי הדבר אצל אחינו האשכנזים במוסף של ראש חודש ויום טוב, שנהגו להאריך בניגון סיום הברכה ויש מהציבור שעונים אמן לפני שסיים הש"ץ את כל המילה האחרונה.

נאמר ב'משנה ברורה' (סי' קכד סקל"ז) שהחזן צריך להמתין לאחר סיום הברכה, שלא יתחיל בברכה הבאה עד שיגמרו רוב הציבור לענות אמן, כך בחזרת הש"ץ וכך בקדיש וכדומה.

המשנה ברורה פוסק, שכשהחזן מתחיל את הברכה הבאה שוב אי אפשר לענות אמן על הברכה הקודמת. ומוסיף, שה"מנהג" הזה היה כבר בתקופתו, שחזנים אינם ממתנינים בין ברכה לברכה אלא מתחילים מיד את הברכה הבאה, וכותב שאסור לענות אחריהם אמן.

וכתב בשו"ת 'בצל החכמה' (ח"ה סי' ז, הו"ד בפסקי תשובות שם אות טו) שכל זה בברכות שאדם חייב לשמוע, כגון חזרת הש"ץ, אבל בברכות אחרות [כגון ברכות השחר], לא איכפת לו לעונה אם המברך התחיל בברכה נוספת כיון שאינו מחויב להאזין לו, ולכן יענה אמן גם אם המברך התחיל ברכה נוספת [כל שהוא בשיעור 'תוך כדי דיבור' מסיים הברכה, כבכל

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

לדבוק באור הנצח

שמים - שם אתה", ומאידך מרומם את קטני המעלה בנקרת נקודותיהם הטובות המייקרת שמא דקוב"ה, ומגלה להם את כבודו המלא עולם, השוכן את דכא, כי גם אם "אציעה שאול" אזי "הנך".

באורו האין סופי שהוריד רבינו למשחרי פניו, בדרך ה"התעוררות" וה"התחזקות", שהן כשני הפכים בעניין אחד, העלה חסידיו מבור, לדבוק באור הנצח. כל כך הטעימם נועם העדן העליון, עד שגם המְחַשֵּׁב דרכיו ללכת למקום פלוני שב אל עדותיו, רגליו הוליכוהו לבית המדרש של הצדיק, שהוא מקום כינוס כל הנקודות הטובות הנשמרות לנצח.

רבינו אינו מותיר מקום בלב האדם להרפיה, לווייתור ולכניעה, את כל ישותו של האדם הוא ממלא בכיסופים וערגה, בזך ובטוהר. הוא קורא לאדם ומעוררו, לבקש את האלוקים מכל מקום שהוא שם, בכל עת ובכל שעה, ולהתמיד ולדבוק במטרה זו, בעקשנות דקדושה, בגבורה, בנחישות, בזריזות, בלא פשרה. רבינו כבש לנו הדרך בדעת אשר החדיר בנו, לדעת לבחור נכונה, לבחור באמת לאמיתה ולדבוק בה, עד שיתגבר "כח המושך" על "כח המכריח".

(מקולמוס העשיר של רבי שלמה רחובצר, גליון 'ניצוץ' אייר תשע"ז)

מנחם את קטני המעלה. זריחת השמש ביפעתה

רבינו בתורתו, בשיחותיו, ובסיפוריו, הוריד אור עליון ונורא, אור האורות, וחילקו למאות אלפים ולרבבות, לכלים ובזיכים כנורות דקיקים, באופן שלא יהיה אדם בתבל - אפילו מאומות העולם - שלא יוכל להתבשם מהאור הזה. ואם ראוי הוא, שהוא איש אמת ענו ושלם, יוכל בכוח האור הזה לרוץ רבבות פרסאות מקצה העולם אל הר קדשו.

רבינו, שזכה להגיע לפסגת המדרגה, ל"יחידה דיחידה", לדבקות בהשם יתברך במעלה העליונה שאין למעלה ממנה, שזכה לאמת הצרופה האלוקית, עמל במצוי כוחותיו העילאיים עד כלות הנשמה ממש, לזכות בהשגות את תלמידיו שבדורו ושכלל הדורות עד ביאת משיח צדקנו. ניצץ אילנות וסלל דרך כבושה, קניץ לא ידעו עיט, בעצותיו שדלה ממים עמוקים, עצות השוות לכל נפש, מנוסקי שמים עד מציעי שאול.

הסבא דסבין, שהוא גם היונק הנצחי, שהוא "כל בשמים ובארץ"; בעל ההשגה העליונה ביותר ומאידך הפרוסטאק שאינו יודע כלום, מוציא את רמי המעלה משאננותם, מזקנה דסטרא אחרא, להתחדש ולבקש מקום כבודו, שהוא עדיין רחוק מהם מאוד, כי "אם אסק

פתגם השבוע

כשצועקים על ילד צעיר הוא אינו מבין לגמרי מה רוצים ממנו, ועלול לחשוב שהוריו הם "יצורים מבהילים". יש לשקול היטב את דרך הענשתו

הצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליטי"א

טל משה בן חז שבע ואדל
בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

הגלון נתרם השבוע

הצלחת
משפחת אוקן

הצלחת
משפחת שרון

הצלחת
משפחת שילר

נס"ז ב"יה

סטודיו טאטע

סטודיו ליצירה יהודית

יציע נר"י | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |

tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

קשר עמוק ליוסף הצדיק

לא פחד: הרב אברג'ל והאלפים בהילולא בשכם

מעבר לכך שהרב אברג'ל היה רב ומורה דרך, לפני הכל הוא פשוט רצה לראות שכולם שמחים, ואם בשביל שאדם ישמח צריך לעזור לו אף במלאכה מסובכת - הוא יעזור לו בכל כוחו, ובלבד שיזכה לשמח עוד יהודי. זאת הסיבה שהיה מרבה ללכת לחתונות, ולכן גם תמיד היה מחזק את כל מי שפגש באמרות ועצות מחכמינו ורבותינו ז"ל בנושאי אמונה וביטחון.

ללא הבדלי מגזרים

הרב יורם מיכאל אברג'ל ערך במשך השנים מהפך רוחני גדול בנתיבות, עיר מגוריו, ובמרוצת השנים זכה להקים רשת ענקית של מוסדות תורה בכל רחבי הארץ, ועמד בראש 45 כוללים, כשהכוללים יועדו לכל מי שחפץ ללמוד תורה, ללא הבדל בין מגזרים, עדות או זרמים. גדולי הדור שיבחו מאוד את פעולותיו המבורכות, ומרן הגר"ע יוסף זצ"ל היה מגיע רבות לעודד את הרב אברג'ל בפעולותיו המבורכות והמצליחות.

בעקבות פעולותיו הרבות ורשת הכוללים שהקים הפך הרב אברג'ל לרבם של אלפי חסידים שהחלו להתקבץ סביבו, וכך נוסדה קהילת "רב פעלים" שהרב עמד בראשה. קהילה זו נודעת כקהילה ספוגה ביראת שמים ובלמוד תורה, והיא כוללת אלפי משפחות אברכים ההולכים בדרך ה' בכל מקום ובכל זמן, כשהרב אברג'ל נחשב למאיר דרכם ומורה נתיבתם.

רבי יורם אברג'ל נפטר בשם טוב מן העולם כשהוא בן שבעים שנה, אחרי שזכה וזיכה את הרבים במשך עשרות שנים, ואלפי תלמידיו ספרו לו מרה וביכו את לכתו של עובד ה' אמיטי שאהב כל יהודי בכל נפשו.

בראש חודש תמוז חל יום ההילולא של יוסף הצדיק, הקבור בשכם. הקבר אמנם נמצא בעומק ישוב פלסטיני, אך מידי חודש באים רבים בנסיעה מאובטחת להתפלל על ציונו הקדוש. דבר מופלא שאינו מפורסם דיו הוא שרבים היו מגיעים במסירות נפש ללא מורא לציונו הקדוש גם כאשר הדבר היה מסוכן, ואחד מהם היה הצדיק ר' יורם אברג'ל זצוק"ל.

הערבים נסו מפניו

קשר מיוחד היה לו לרב אברג'ל עם קברי הצדיקים ברחבי ארץ הקודש, ובפרט עם קברו של יוסף הצדיק, אליו היה מרבה לנסוע בכל הזדמנות אפשרית. פעמים רבות כששאלוהו 'האינך מפחד?', היה עונה מיד בביטחון: 'למה לי לפחד? הרי אני מסתובב עם נשק!', תוך שהוא מנפנף בציציותיו... באמת ובתמים ראו עליו שהוא חש ממש שהציצית זה נשק, ושזכותה אף אחד לא יוכל לנגוע בו לרעה ח"ו.

באחד הפעמים, כשהיה בעומק אחד הכפריים הערביים בדרך לציונו של צדיק, הגיחה פתאום קבוצה של ערבים צעירים לעבר כל העולים להתפלל ולהשתטח על הציון הקדוש. כל בני השיירה נתקפו בבהלה גדולה, כל אחד שפפש במעשיו וקויה לה' שלא יהיו אלו רגעיו האחרונים. אבל הרב אברג'ל, במקום לפחד ולנוס על נפשו, החל מיד לרוץ לעברם. בראות הערבים הפורעים שהצדיק רץ לקראתם, התחילו הם לנוס באימה ופחד כל עוד נפשם בם, ויהי לפלא.

בנסיעות לקברי צדיקים לא היה מפסיק לשנון גמרות ומשניות בכדי לא לבטל את הזמן ולנצלו לדברי תורה. באחת הנסיעות החברים והקדידים שהצטרפו למסעו היו מחסידי ברסלב, ודרכם התקרב אף הוא לאור באורו של רבינו יוסף קדוש, כשהוא חוזר ומספר בכל פעם סיפור מיוחד במינו שהיה עמו שנים מספר קודם לכן.

הסיבה לנסיעה לאומן

וכך הווה: במשך שנים ארוכות, מדי שנה בשנה, בשלהי חודש אלול, היה אומר שצריך להגיע בראש השנה לקברו של יוסף הצדיק. באחת השנים חלם חלום מפתיע, בו מורה לו יוסף הצדיק שראש השנה שייך לרבינו הקדוש, רבי נחמן מברסלב, ועליו לנסוע לאומן ולא לבוא אליו לשכם, ומאז במשך שנים רבות אכן היה נוסע מדי שנה שנה לאומן במסירות נפש עילאית.

הופיע! גליון חודש סיוון

הלב שלך מחובר לרבי נחמן?

עכשיו ההזדמנות שלך להתחבר!

הצטרפו כעת ותקבלו את מגזין ניצוצות למשפחה וילידים עד לפתח הבית!

ניצוצות
חזון הרב לכל המשפחה

מוקד מנויים: 02-623-1218